

Innallâhe teâlâ halaka miete rahmetin küllü rahmetin mil'ü mâ beyne's-semâi ve'l-ardi. Kaseme minhâ rahmeten beyne'l-halâiki bihâ ta'tıfû'l-vâlidetü alâ velidihâ ve bihâ teşrabü'l-vahşü ve't-tayru'l-mâe ve bihâ terâhamu'l-halâiku. Fe izâ kâne yevmü'l-kıyâmeti kasarahâ ale'l-müttekîne ve zâdehüm tis'an ve tis'îne.

Sadaka Resûlullah fî mâ kâl ev kemâ kâl.

Ebû Hüreyre *radıyallahu anh'*ten Hâkim, *Müstedrek* isimli kitabına kaydetmiş ki Peygamber Efendimiz şöyle buyuruyor:

a. Allah'ın Mahlukata Taksim Ettiği Rahmet

Innallâhe teâlâ halaka miete rahmetin. “Allahu Teâlâ hazretleri yüz rahmet yarattı. Yüz acıma, yüz bölük merhamet yarattı.” *Halaka miete rahmetin küllü rahmetin mil'ü mâ beyne's-semâi ve'l-ardi.* “Bu rahmet ile merhamet, acıma duygusu az değil. Bu yüz tane rahmetin her biri yerle göğün arasını doldurur. Yerle göklerin arasını dolduracak kadar çok, yüz rahmet yarattı.” *Kaseme minhâ rahmeten beyne'l-halâiki.* “Bu rahmet, acıma, merhamet duygusunu bir tanesini -yüz taneden bir

tanesini, doksan dokuzu duruyor- mahlûkatının arasında taksim etti.”

“Sana şu kadar rahmet merhamet, sana şu kadar rahmet, merhamet...” diye mahlûkatına bir tanesini dağıttı. Onlar işte o duygu ile merhamet ediyorlar, dağıtılan duygu ile merhametleşiyorlar.

Bihâ ta'tifü'l-vâlidetü alâ velidihâ. “İşte bu rahmetten nasibi olduğu için anne evlâdına şefkat gösterir, merhamet eder, korumaya çalışır.”

Bağrına basar. Uykusuz kalır, gece gündüz peşinden koşar. Sokakta “Aman ne oluyor?..” diye bakar. İşte o taksim edilenden, onun hissesine düşenden evlâdına o merhameti!

Ve bihâ teşrabü'l-vahşü ve't-tayru'l-mâe. “Yine bu acıma, rahmet sebebiyle çeşitli vahşi hayvanlar, kuşlar su içerler.”

Allah acıyor da su indiriyordu. Su buluyorlar da içiyorlar da susuzluktan kırılmıyorlar.

Ve bihâ teterâhamu'l-halâiku. “Ve yine bu taksim edilen merhametten, rahmetten dolayı insanlar birbirlerine acır.”

“Yazık, Ahmet Efendi çok fena hastalanmış yahu! Duydun mu kardeş?..”

“Duydum.”

“Vah vah vah, tuh tuh tuh... Hay Allah, gördün mü filanca dul kadıncağz neler çekmiş...”

Mahlûkatın, halkın birbirlerine acıması yine hep bu yüzde birdendir. Hepsi; hayvanların, kuşların insanların acımaları; annelerin sevmeleri, acımaları hep bu yüzde birin taksim edilmişinin kendi hissesine düşenindedir. Geriye 99 tane var.

Fe izâ kâne yevmü'l-kıyâmeti kasarahâ ale'l-müttekîne. “Kıyamet günü olduğu zaman bu, yüzde bir rahmeti müttakîlere verir.”

Başkasına yok! Dünyadaki gibi öyle hayvanlara, kuşlara her insana; kâfir, mü'min, hepsine öyle yok. Sadece müttakîlere verir.

Ve zâdehüm tis'an ve tis'îne. “Doksan dokuzu da onlara ekler.”

Yüz rahmetten geriye doksan dokuz kalmıştı ya; yüzde biriyle bu kadar işler, merhametler oluyordu. Âhirette o, yüzde biri kâfirlerden, müşriklerden çeker. Sadece mü'minlere verir. Doksan dokuzu da onlara verir.

Allahu ekber! Allahu ekber!

Bizim Boşnak Efendi olsaydı Allahu ekber Allahu ekber'ci Seyyit Efendi!.. Duyduğu zaman basardı Allahu ekber'i!

Dedik ki; "İnsan Ramazan'dan sonra altı gün oruç tutarsa bütün sene oruç tutmuş gibi olur." Bastı Allahu ekber'i hemen! Hoşuna gitti, duymamış galiba.

b. Maddi İmkanların Verilme Sebebi

İkinci hadîs-i şerîf:

«إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ قَالَ: «إِنَّا أَنْزَلْنَا الْمَالَ لِإِقَامِ الصَّلَاةِ وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ، وَلَوْ كَانَ لابْنِ آدَمَ وَادٍ لَأَحَبَّ أَنْ يَكُونَ لَهُ ثَانٍ، وَلَوْ كَانَ لَهُ وَادِيَانِ لَأَحَبَّ أَنْ يَكُونَ إِلَيْهِمَا ثَالِثٌ، وَلَا يَمْلَأُ جَوْفَ ابْنِ آدَمَ إِلَّا التُّرَابُ، ثُمَّ يَتُوبُ اللَّهُ عَلَى مَنْ تَابَ.» حم، طب، عَنْ أَبِي وَاقِدٍ.»

Innallâhe azze ve celle kâle: Innâ enzelnâ el-mâle li-ikâmi's-salâti ve îtâi'z-zekâti ve lev kâne li-bni âdeme vâdin le-ehabbe en yekûne lehu sânin ve lev kâne lehu vâdiyâni le-ehabbe

*en yekûne ileyhimâ sâlisün ve lâ yemleü
cevfe'bni âdeme ille't-türâbü sümme
yetûbullâhu alâ men tâbe.*

Ebû Vâkid *radiyallahu anh'*ten Ahmet b. Hanbel ve Taberânî rivayet etmiş. İkinci hadîs-i şerîf.

Sabah tayınınız bu! Sabah tayını, bir; akşam tayını, iki. Ama dün akşam hasta olduğumuzdan neredeyse yapmayacaktık. Evde bir yorgunluk bastırdı...

“Camiye gitmeyip burada kılıvereyim...” Şeytan bastırıyor. Yok, hadi gidelim, [dedik], geldik camiye. Şimdi namaz kılıyorum. İçimden diyorum ki; “Farzı kılayım. Cemaate; ‘Kusura bakmayın, hastayım.’ diyeyim. Farzı kıldıktan sonra gideyim evde kılayım. Son sünnetle vitr-i vâcibi evde kılayım.”

İmamlığa geçtik, olmaz böyle. Neyse, son sünneti, vitr-i vacibi de kıldık.

“Bugün hastayım, ders yapmayayım.” diyeyim eve gideyim.

Şeytanı görüyor musun? Bir yerden kurtarıyorsun, yakanı öbür eliyle bir daha yakalıyor. Baktım oraya tezgâhı kurmuş. Teşkilatın dür-

bününü bu tarafa döndürmüş.. Hadi ders yapayım, dedim. Ondan sonrada eve gittik, oturduk.

Kamuran İnan; “Türk milletinin hâli budur!” diyor. “Saatte 200-240 km sürat yapar. Kendisinin hayatını tehlikeye atar, yoldakilerin hayatını tehlikeye atar. Trafik canavarı! Son hızla gider. Sonra kahvenin kenarına arabasına çeker; ‘Bir kahve getir, bir çay getir...’ Orada içer.”

Madem durumun bu kadar serbestti, bu acelen ne? İşte huy!

Şeytan kimisini hızlandırıyor kimisini yavaşlatıyor. Kimisini kandırıyor kimisini kandırmaya uğraşiyor. Allah şerrinden korusun.

Neûzübillâhimineşşeytânirracîm. “Şeytanın şerrinden Allah’a sığınırız.”

Hiç gevşemeye gelmez. Alimallah bir oyun yapar, küt yere vurur. Ben ilkokuldayken köye gittim. Küçük çocuğum. Bir de ufak tefektim. Sınıfın en ufak tefeklerindendim. Sırada en öne gelirdik. Ön sıralarda, miniklerde oturduk. Şimdi bizim köyden bir abi, bıyıklı, boylu poslu; alışmadığım şekilde bir şey yapıyor. Elle el ense çeker filan gibi bir şeyler. El

şakasına alışkın değilim, hoşlanmıyorum. Ama yapıyor. “Hoş geldin, ne haber...” filan. Elin adamını anası babası terbiye etmemişse sen ne yapacaksın! Ben buna bir çelme taktım.

Ayağımı arka tarafına koydum. Belinden ittiriverdim. Benim için çok basit. Koca selvi gibi adam kesilmiş ağaç gibi yere düştü. Ben de tabii kaçtım gittim. O arada oralarda durmak iyi değildi.

Şimdi o düştüğüne yanmıyor! “Yahu sen bana ne yaptın da beni düşürdün?” diyor. Nasıl düşürdüğümü anlayamadı.

Şeytan da böyle düşürür! Kocaman müslümanı hiç anlaşılmaz nasıl düşüreceği. Bir de bakarsın düşürmüş. Pat diye sırtını yere getirmiş. Allah hepimizi korusun. Bizi ve çoluk çocuğumuzu ve müslümanları korusun.

Adam doğru doğru gidiyor gidiyor, şeytan bir fit veriyor, bir kızdırıyor. Ondandır kırıp geçiriyor ortalığı. Kırk yıl yaptığını bir anda berbat ediyor. Son nefeste kötü bir şekilde gidiyor. Allah saklasın. Bilmem kaç yıl dağda ibadet etmiş. İhtiyaç için şehre inmiş. Şeytan âbidi kandırarak, peşinde. Önce içki içirmiş. Eskiden içki eski ümmetlerde yasak değildi.

İçki içince akıl gitti mi? İrade zayıfladı mı? Zayıfladı. Ondan sonrada şunu yaptırmış, bunu yaptırmış, şunu yaptırmış, bunu yaptırmış... Eski ümmetlerden böyle bir zahidi aldatması var. Haklamış, cehennemlik etmiş. Bütün ömrü mağarada ibadetle geçmiş adamı bir şehre inince mahvetmiş.

Şehirde şeytanın ahbabları çok! Biz burada biraz kenardayız, şehirden ne kadar uzak olursan o kadar rahatsın! Ne kadar şehrin göbeğine doğru gidersen merkezine gidersen... Hele geceleyin! Biz bir kere New Castle'da camiyi arayalım derken yolu şaşırdık, bir merkeze düştük. Aklım başımdan gitti benim. Oradaki o sokaklardaki manzaraları görünce Aman Allah'ım!.. Biz burada çok güzel yerdeyiz. Ağaçlık, تنها, kimseyi görmüyoruz. Görürsek az görüyoruz filan.

Hani sabah-akşam tayını, dedik. Akşamleyin nerdeyse olmayacaktı, dedik. Bak nereden nereye, laflar nerelere gitti. Bir sabah tayını bir akşam tayını, dedik. Akşamleyin nerdeyse olmayacaktı, dedik. Bu kadar sohbet oradan çıktı.

İkinci hadîs-i şerîf, sabah tayınının ikinci gıdası ama güzel gıda! Öyle az buz filan değil kocaman süslü tabak. En nadide, en kıymetli yemekler en lezzetli. İnsan parmaklarını yer. O kadar tatlı! Sıradan değil çok güzel!

Innallâhe azze ve celle kâle: Innâ enzelnâ el-mâle li-ikâmi's-salâti ve îtâi'z-zekâti ve lev kâne li-bni âdeme vâdin le-ehabbe en yekûne lehu sânin ve lev kâne lehu vâdiyâni le-ehabbe en yekûne ileyhimâ sâlisün ve lâ yemleü cevfe'bni âdeme ille't-türâbü sümme yetûbullâhu alâ men tâbe.

Innallâhe azze ve celle kâle. “Çok aziz ve pek celil olan Allahu Teâlâ hazretleri buyurdu ki, *Innâ enzelnâ el-mâle li-ikâmi's-salâti ve îtâi'z-zekâti.* “Ben azîmüştân malı insanların arasına namazlarını kılsınlar, zekâtlarını versinler diye indirdim; malı onlara ondan verdim.”

Allah bize para vermiş mi? Vermiş. Ev bark, mal mülk, çoluk çocuk, dolar, mark neyse çok çok vermiş. Elhamdülillah. Arabamız var... Anadolu'da birçok kimse bizim hâlimizi görse ağzının suyu akar. Ağzının suyunu tutamaz. “Vay be!..” derken ağzının uyu akar.

Araba var, ev var. Evin havuzu var... Ben Stockholm'de evlere baktım. Şu kadar [küçük] yere bir ev sığdırmışlar. Her şey az.

Şimdi Stockholm'de arkadaşı buraya getirdik, Sidney'e kaçırdık. Tabii geniş arazileri filan görünce burada o şaşırды.

Allah bu kadar malı mülkü insanlara neden veriyor?

Şükretsinler, namaz kılsınlar, bir de zekât versinler diye! Fekarâcıklara acısınlar, zekât versinler diye!

Ve lev kâne li-bni âdeme vâdin le-ehabbe en yekûne lehu sânin. “Eğer insanoğlunun bir vadisi olsaydı ikinci bir vadisinin olmasını isterdi.”

“Bu vadi senin yahu, şu dağla şu dağın arası şu kadar uzunlukta kilometre senin Ahmet Efendi!..”

Böyle bir vadisi olsa ikincisini ister. Bu konuda bu konuyla ilgili bir başka hadîs-i şerifte;

“Bir vadi dolusu altını olsa yine ikincisini ister!” diyor.

Yetmez mi yahu?.. Bir tane daha ister.

Ve lev kâne lehu vâdiyâni le-ehabbe en yekûne ileyhimâ sâlisün. “İki vadisi olsa pekâlâ üçüncüsü olmasını ister.”

“Hiç olmazsa üç tanecik olsun...” Üçüncüyü ister.

Ve lâ yemleü cevfe'bni âdeme ille't-türâbü. “İnsanoğlunun içini topraktan başka bir şey dolduramaz.”

İki vadi mal, üç vadi altın... Dolmaz. Ha babam de babam, ver babam ye babam, boyunca ister. Bu âdemoğlunun içini malla doldurup tıklım tıklım doldurmak mümkün olmaz. O mal oldu mu çok geniş. Ancak toprak doldurur. Yani ölünce! Ölmeyince gözü doymuyor. Gözü gönlü dolmuyor. Ver daha ver, daha ver, daha ver...

İnsanoğlunun iki tane vadisi olsa, başka rivayete göre vadilerde altın dolu olsa ağzına kadar vadinin iki tarafı yüksek, altın dolu olsa üçüncüyü ister. Topraktan başka bir şey insanoğlunun gözünü gönlünü dolduramaz. Ölünce artık arzuları biter. Yoksa bitmez. İster de ister.

“Ver de ver...”

“Yetmez mi kulum?”

“Yok, daha ver yâ Rabbi!..”

“Yiyemiyorsun.”

“Yiyemesem de ver yâ Rabbi!”

“Dağıtmıyorsun...”

Sümme yetûbullâhu alâ men tâbe.

“Ölünce de böyle devam eder de insanın iç boşluğunu toprak doldurur.”

İşte Allah dilediğine de teveccüh eder, tevbe nasip eder.

Allah bizi helâl para kazananlardan eylesin. Helal, tertemiz, helal parayla hayırlı işler yapmaya muvaffak eylesin. Zekâtımızı sadakamızı vermeyi nasip eylesin. Sonra hayrât ü hasenât yapmayı nasip eylesin. Rızasını kazanmayı nasip eylesin.

c. Allah Rızası İçin Cihad Etmek

Üçüncü hadîs-i şerîf:

«إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى قَالَ: «مَنْ انْتَدَبَ خَارِجًا فِي سَبِيلِي
غَازِيًا، ابْتِغَاءَ وَجْهِ، وَتَصْدِيقَ وَعْدِي، وَإِيمَانًا
بِرُسُلِي، فَهُوَ ضَامِنٌ عَلَيَّ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ: إِمَّا أَنْ يَتَوَفَّاهُ

فِي الْجَيْشِ بِأَيِّ حَتْفٍ شَاءَ، فَيُدْخِلُهُ الْجَنَّةَ؛ وَإِمَّا أَنْ
يَسِيحَ فِي ضَمَانِ اللَّهِ، وَإِنْ طَالَتْ غَيْبَتُهُ، حَتَّى يَرُدَّهُ
اللَّهُ إِلَى أَهْلِهِ مَعَ مَا نَالَ مِنْ أَجْرٍ وَغَنِيمَةٍ. طَب، عَنْ
أَبِي مَالِكٍ الْأَشْعَرِيِّ.

Innallâhe teâlâ kâle meni'btedebe haricen fî sebîlî ğâziyen ibtiğâe vechî ve tasdîka va'dî ve îmânen bi-rusulî fe hüve dâminün alellâhi azze ve celle: immâ en yeteveffehu fi'l-ceyşi bi-eyyi hatfin şâe fe yüdhilehu'l-cennete ve immâ en yesîha fî damânillâhi ve in tâlet ğaybetühu hattâ yeruddehullâhu ilâ ehlihi mea mâ nâle min ecrin ve ğanîmetin.

Ebû Mâlik el-Eş'ârî'den radiyallahu anh Taberânî rivayet etmiş. Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor ki;

Innallâhe teâlâ kâle. “Hiç şüphe yok ki muhakkak ki Allahu Teâlâ hazretleri buyurdu ki;” *Meni'btedebe haricen fî sebîlî.* “Kim benim yolumda emrime icabet ederek buyru-

ğumu kabul ederek evinden, beldesinden savaşa çıkarsa benim yolumda evinden şehrin-den yerinden yurdundan çıktı.”

Nereye gidiyor?

Savaşa gidiyor.

Neden?

Allah “Savaşın!” diye emretmiş ondan, savaşmaya gidiyor.

İbtiğâe vechî. “Benim rızamı kazanmak niyetiyle, başka sebeple değil!”

Her yapılan iş yapılırsa Allah rızası için yapılır. Yapılırsa Allah rızası için ecir ve sevap verir Allah.

“Hem Allah rızası için hem de şu işim için, Hem Allah’ın rızasını da düşünüyorum ama bir de şu da var işin içinde, karışık, bir o var bir de başka bir şey var...”

O zaman Allah karışığı kabul etmez. Çünkü diyor ki;

“Ben ortakların, şerîklerin en zenginiyim! Kim yaptığı işte bana bir ortak düşünür, bu işi şirk koşarak yaparsa hepsini ortağına veririm, ben hiçbirini almam!”

“Sen o maksatla mı yaptın? Hadi bakalım, hiç kıymeti yok...”

İbtiğâe vechî. “Bu savaşa gitme işini benim zât-ı pâkimi, vech-i pâkimi murad ederek yapıyor, başka maksatla değil.”

Ve tasdîka va’dî. “Vaadimi tasdik etmek için yapıyor.”

Allahu Teâlâ hazretleri Allah yolunda çarpışıp ölene ne vaad ediyor?

Cenneti vaadediyor. Evet, Allah cenneti verir. Allah’ın rızasını isteyerek; “Ben cenneti istiyorum. Vaadi haktır, muhakkak şehidlere mükâfat verecektir.” diyerek çıkıyor.

Ve îmânen bi-rusulî. “Peygamberlerime inanarak yapıyor. Peygamberin izinde Peygamberin emriyle peygamberlerimin emriyle yapıyor.” *Fe hüve dâminün alellâhi azze ve celle.* “Böyle hareket eden bir kimse aziz ve celil olan Allahu Teâlâ hazretlerinin himayesine girer. Himayesine alınır. Allah tarafından korumaya alınır.”

Cenâb-ı Hak; “Gel kulum! Sen benim için mi yola çıktın?” der, onu kendi himayesine alır.

İmmâ en yetevfehu fi’l-ceyşi bi-eyyi hatfin şâe. “Ya onu orduda herhangi bir şekilde

öldürür. Herhangi bir esnada öldürür. Herhangi bir olayla öldürür. Ya da düşmana giderken hastalandırır öldürür. Ya da atından düşer veyahut ezilir...”

Herhangi bir şekilde öldürür. Ama hepsinde sevap aynıdır.

Cihada giderken bir insan atından düşse ölse ne olur?

Yine şehiddir. Cihada gidiyor, cihad yolundaydı. Hastalandı öldü. Yine aynı sevabı alır.

Neden?

Âyet-i kerîme var:

Ve men yahruc min beytihî muhâciran ilallâhi ve resûlihî.

“Kim evinden ‘Allah ve Resûlü’ne kavuşacağıym.’ diye çıktı, yolda ölüm yakaladı.”

Azrail *aleyhisselam* dedi ki; “Nereye gidiyorsun yahu, senin ömrün bu kadar!”

“Ben Resûlullah’ın yanına gideceğim.”

“Gideceğim, diye niyetlendin ama senin vaden doldu, mümkün değil.”

“Tehir mümkün değil mi?”

“Değil.”

“Azıcık müsaade?”

“Öyle şey yok!”

Sümme yüdrükü’l mevtü. “Ölüm onu yakalarsa...”

Azrail *aleyhisselam* yakaladı. Ölüm geldi mi;

Fe izâ câe ecelühüm lâ yeste’hirûne sâaten ve lâ yestakdimûn. “Birazcık bir ileriye de gitmez biraz öne de gelmez.”

“Daha evvel öldür de artık kurtulayım.”

Dur bakalım. Daha birkaç dakikan var. Önce de yok.

“Hadi sonra yap.”

Sonra da yok, tam vaktinde! Vakti geldi mi ölecek!

Sümme yüdrükül mevtü fe kad vakaa ecruhû alallah. “Ecri tahakkuk eder. Allah onun ecrini mutlaka verir.”

Ama bu Resûlullah’a ulaşamadı, Resûlullah’ın hizmetinde bulunamadı, Resûlullah’la beraber İslâmî hizmetleri cihadları yapamadı?..

Olsun.

Fe kad vakaa ecruhû. “Ecri vâki olur, tahakkuk eder.” *Alallah.* “Allah tarafından.” *Ve kânallâhu gafûran rahîmâ.*

Âyet-i kerîme var, kesin! Yapamasa da yolunda oldu mu sevabı alıyor. Şek şüphe yok!

“Ya herhangi bir şekilde ordudayken yoldayken seferdeyken öldürür.”

Fe yüdhilehu'l-cennete. “Cennete sokar.”

Burada da cennete sokacağıını bildiriyor.

Ve immâ en yesîha fî damânillâhi. “Yahut da Cenâb-ı Hakk’ın himayesinde devam eder.”

Ve in tâlet ğaybetühu. “Memleketinden, yerinden yurdundan, çoluğundan çocuğundan, akrabasından, eşinden dostundan ayrılığı epeyce bir uzamış bile olsa ailesine Allah onu kavuşturana kadar Cenâb-ı Hakk’ın himayesinde devam ediyor.

3 yıl, 5 yıl, 7 yıl, 9 yıl uzamış bile olsa!

Hattâ yeruddehullâhu ilâ ehlihi.

Himayedeki kul, koruma altındaki kul nasıl ailesine gidiyor?

Mea mâ nâle. “Mal ile!”

Gazilere ganimet dağıtıldı.

Mea mâ nâle. “Sahip olduğu nâil olduğu malla!” *Min ecrin ve ğanîmetin.* “Sevap da alıyor ganimet de alıyor.”

Maddî tarafa da faydası var mânevî tarafa da var. Öyle himayesi altında olarak döndürür. Ya gazi olarak evine kadar himayesi altında döndürür ya da herhangi bir safhasında bu askerî seyahatin eceli gelmişse vefat eder. O zaman da cennete sokar. Ya şehid olur cennete sokar. Ya da gazi olur, hem ecir hem ganimet almış olarak döner.

Ebû Eyyûb el-Ensârî hazretleri İstanbul'a geldi, orada vefat etti. Savaşa girmedi. Savaşta ok, kılıç yarası alarak ölmedi. Rahatsızlandı. İhtiyardı. Mübarek, Allah şefaatine erdirdin.

Oraya kadar gelmek de kolay değil. Yolculuk var. Biz uçakların içinde meşrubat içerek, yemek yiyerek; etli, sütlü, tatlı her şeyi yiyerek, oturarak yatarak, üstümüzü örtüleri örterek geliyoruz. Ondan sonra geldikten sonra bir hafta hasta yatıyoruz.

“Amma nane molla ha! Amma nazlı nazenin!..”

Ah mübarek vah.

Anasının kuzusu süt kuzusu. Dayanamıyoruz hasta oluyoruz. Onlar at üstünde gidiyorlar. Hem de aylarca sürüyor. Ben şu koltukta

otururken oturma yerlerim acımaya başlıyor. Atla giderken ne olur? Yara olur. Erbabı bilir bu işi. Dıgıdık dıgıdık, hopuduk hopuduk, yara olur. Yaraları acır. Ayakları acır. Nasırlaşır. Düşerler kalkarlar, inerler binerler... Aylarca sefere giderler. Düşmanla karşılaşırlar. İstedığı gibi evindeki gibi yiyecek yok.

“Hanım, bugün canım şu yemeği istedi, hadi yapıver.”

“Olur efendi, hay hay. Misafir de çağır, camidekileri çağır. Gelsinler...” Ziyafet!

Evde rahat çok. Kilerde, mutfakta yemek dolu. Buzdolabının bir tanesi yetmiyor bir de derin dondurucu oluyor. Bir de arka tarafta oluyor. Ha babam ye babam. Orada öyle değil. Mahrumiyet, vefat ediverir. Kolay değil. Ateşlenir, üşür, terler. Sabahleyin kalkacaksın, namaz kılacaksın. Ayazı var. Geceleyin soğuğu var. Abdest bozacaksın, abdest alacaksın...

es-Seferu kıt'atun min sakar. “Sefer, sakardan bir parçadır.”

Sakar ne demek?

“Cehennem, ateş” demek. “Sefer ateşten gömlektir. Ateşten bir parçadır.” Kolay değil-

dir. Yirmibirinci yüzyılda biz çok rahatız el-hamdülillah. Arabalarımızla uçaklarla çok rahatız. Eskiden öyle değildi.

Ya yolda herhangi bir şekilde, herhangi bir yerde ölür. Cennete sokar Allah! Ya da malla, ganimetle, şarla şerefle, izzetle itibarla sevapları kazanmış olarak çoluk çocuğunun yanına döner.

“Hoş geldin! Mübarek olsun gazan! Maşallah maşallah!..”

Artık o da sevincinden, “Elhamdülillah! Dostlarıma kavuştum.” diye gelir.

Allahu Teâlâ hazretleri bizleri sevdiği amelleri işlemeye muvaffak eylesin. Sevdiği kul eylesin. Hem dünyada hem âhirette ecir-lere sevaplara nâil eylesin. Cennetiyle cemâliyle müşerref eylesin.

el-Fâtıha!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

6 Şevvâl 1421 / 02.01.2001

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

